stralien. 18. December 1894 lykkedes det Kvinderne i Syd-Australien, ikke blot at indhente dem, men endogsaa at overgaa dem, de fik nemlig da ikke blot Valgret, men bleve ogsaa valgbare. Her i Syd-Australien havde Kvinderne arbejdet noget mere med selv; alt i 1888 havde de dannet en „kvindelig Valgrets Liga", denne i Forening med den „kvindelige kristelige Afholdsforening" arbejdede med Iver for kvindelig Valgret; her ligesom paa Ny Zealand var Arbejderpartiet og Afholdspartiet stemt for Sagen.

Men Modpartiet øvede en udholdende Modstand: en Adresse med 11,000 Underskrifter af Mænd og Kvinder syntes ikke at kunne overvinde dem; kun ved et egentlig ret gement Puds lykkedes det Regeringen, der var for Sagen, at narre Obstruktionspartiet, og derved faa det nøvendige Flertal. I Tilgift til Valgretten fik Kvinderne Valgbarhed og Ret til at stemme pr. Brev; — ikke som en Velvilje fra Modstanderne, men fordi disse, ved at opstille saadanne Betingelser, haabede at gøre Kvindesagsvennerne kede af det hele; — hvo, som graver en Grav for andre, falder selv deri.

I 1899 fik Kvinderne ret uventet Valgret i Vest-Australien; den oprindelige bosiddende Befolkning var begyndt at frygte de mange Uitlænders, der i den senere Tid strømmede ind som Guldgravere og nu krævede Valgret, som Modvægt mod disse mente Befolkningen saa, at den kunde give sine egne Kvinder Valgret; disse var forøvrigt kun meget faatallige,: Her var kun halvt saa mange Kvinder som Mænd.

I 1902 fik Kvinderne Valgret i Ny Syd-Wales.

Overalt er det gaaet som i Ny-Zealand, Kvinderne have optraadt værdigt og roligt, og have paa ingen Maade gjort sig latterlige under Valgene, saaledes som mange Mænd ynde at profetere.

Dette forklarer, at det blev taget som en Selvfølge, at Kvinderne fik Valgret til Fællesparlamentet. Men indrømmes maa det, at Kvinderne i Australien mest have vist det rent negative, at de ingen Skade gøre ved at faa Ret til at deltage i Valgene, noget andet er, at der, saa vidt jeg har forstaaet, ikke endnu kan paapeges betydelige Resultater, som særlig skyldes Kvinderne. Mange Partier havde ventet speciel Støtte fra Kvindernes Side, saaledes havde de konservative haabet paa Kvindernes Konservatisme, Social-Reformatorerne paa Kvindernes større Humanitet, de Klerikale paa Kvindernes større Religiøsitet o. s. v. o. s. v., men ingen udpræget Retning kan glæde sig over særlig Støtte fra Kvinderne som Kvinder. Men det maa ogsaa erindres, at vi har haft at gøre med Kvinder, der have erhvervet Valgret, endnu før de følte Trang dertil. Større og bedre Resultater tør vi maaske vente, efterhaanden som de øves i Brugen af den.

Elna Dahlberg,
Cand. mag. i Statsvidenskab.

Forslag til Lov
om
„Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte".

Ovenstaaende Lovforslag er jo nylig forelagt i Landstinget af Justitsministeren. Flere Gange i Løbet af det sidste Tiaar har der været Forslag fremme om at afskaffe den lovordnede, kontrollerede offentlige, Prostitution, sidste Gang af Sv. Høgsbro m. fl.; men hver Gang er Loven strandet paa eet af de mange Skær, som omgiver denne for Samfundets Moral og Sundhed — aandelig og legemlig — saa vigtige Sag. Den nuværende Justitsminister har sikkert nok en ærlig Vilje til at komme denne hæslige Udvækst paa det moderne Samfund til Livs. Om han igennem disse foreslaaede Straffebestemmelser vil naa sit Maal, er vist tvivlsomt. Ganske vist er disse Straffebestemmelser vel nok mest beregnede til at være den Svøbe, som skal bringe de smittefarlige til at søge Lægehjælp; men „tit Kuren værre er end Soten". Disse Straffebestemmelser indeholde jo den store Fare, at de kun gælde Kvinder, og det stemmer kun lidet med et virkeligt Retfærdighedskrav, at en Forbrydelse, som kun kan begaas af to, kun bliver straffet paa den ene Part. Vi er jo dog nu heldigvis naaet til, at baade Læger og Moralister i Forening fordømmer de nuværende Tilstande; men hvad der skal træde i Steden for, derom er man som bekendt ingenlunde enig. Høgsbros Lovforslag satte kun Straf for usømmelig Opførsel paa Gader og Stræder, medens dette Forslag tilsyneladende gaar langt videre. Vi tilraader vore Læsere at følge godt med i denne Forhandling paa Rigsdagen og ikke glemme, at en Undtagelseslov, som kun rammer Kvinder, maa føles som en Uret mod alle Kvinder.

(K. B.)